

INGEZONDEN.

VOORSTELLEN HOOFDBESTUUR.

Twee of meer ziekenfondshuisartsen vertegenwoordigen in de afdeeling de C. O. (art. 225). De huisartsen vergaderen afzonderlijk op kosten der afdeeling (art. 227). De afdeelingen behoeven zich niet te onthouden van ingrijpen in ziekenfondszaken, tenzij deze de belangen van specialisten *in het bijzonder* treffen (art. 57).

Men leest in de toelichting van „invloed *ten bate van de ziekenfondshuisartsen*, door het bestuur der C. O. bij het hoofdbestuur uit te oefenen” (bldz. 1942). Maar de C. O. is niet geworden „*uitsluitend* het bestuur van de organisatie(?) der huisartsen”, maar blijft voortgaan met „het geven van adviezen in ziekenfondszaken, het bestudeeren van in te dienen ziekteverzekeringswetten, enz.” (bldz. 1942). „Het bestuur der C. O. blijft echter belast met dezelfde taak ten opzichte van het ziekenfondswezen....” Daarnaast kon men op de specialistenvergadering van 23 December te Amsterdam door den voorzitter (zonder tegenspraak der vertegenwoordigers van hoofdbestuur en C. O.) hooren verzekeren, dat, na aanneming van het concept, de C. O. niets anders meer zou zijn dan een werkcommissie van het hoofdbestuur.

Slechts deze enkele voorbeelden grijp ik uit vele gegevens, om de uitspraak in te leiden, *dat de C. O. op de door het hoofdbestuur voorgestelde wijze geenszins van haar tweeslachtig karakter bevrijd zal worden.*

Wanneer men nu bedenkt, dat de moeilijkheden, welke de specialisten tot op heden in ziekenfondaangelegenheden op hun weg vonden, naar aller getuigenis in hoofdzaak wortelden in de onzuivere positie van de C. O. — en van de afdeelingen —, dan zal men allicht met de specialisten betreuren, dat het hoofdbestuur den knoop niet heeft willen doorhakken, door rondweg aan de huisartsen een centraal bestuur toe te wijzen, dat op één lijn te plaatsen ware met het bestuur der specialisten-organisatie. Daarnaast zou dan een commissie, C. O., naar de bedoeling van collega SNOECK HENKEMANS te scheppen zijn, die — bijv. bestaande uit de voorzitters van beide besturen en een derde — tegenover het hoofdbestuur en in het algemeen in de maatschappij *en naar buiten*, zich met het ziekenfondswezen in zijn wijdsten omvang zou hebben af te geven.

Delft, 28 December 1917.

J. G. SCHNITZLER.

OPERATIES ZONDER GENEESKUNDIGE AANWIJZING.

Dr. G. KRAUSE, die langen tijd als geneeskundige onder de Baliërs heeft gewerkt, gaf in de December-aflevering 1917 van het tijdschrift „*Nederlandsch-Indië, Oud en Nieuw*”, uiting aan zijn bewondering voor den kunstzin van dat volk. Tot kenschetsing daarvan zegt hij o. a. het volgende: „Het streven niets onschoons, onharmonisch te dulden strekt zich bij den Baliër ook tot zijn eigen lichaam uit. Ik had den indruk, dat mijn geneeskundige hulp meer gewaardeerd werd, waar zij hielp iets storends te verwijderen — een verontsierend gezwel, een hazenlip —, dan wanneer ik iemand ten koste van een zijner ledematen het leven redden wilde. Een vrouw, die ik wegens kanker een borst amputeerde, liet mij geen rust, tot ik de haar slapeloos makende asymmetrie door wegsnijden ook van de gezonde borst weggenomen had”.

De arts KRAUSE sneed derhalve, zooals hijzelf te verstaan geeft, een gezond orgaan weg, niet op geneeskundige aanwijzing, maar om te voldoen aan den schoonheidszin eener vrouw, die in het bezit van slechts één borstklier iets onschoons zag. Ook al ware het verwijderen van die ongepaard geworden borstklier bedoeld als middel tegen slapeloosheid, dan nog zou men tegen het ongemeene geneesmiddel ernstige bedenking kunnen opperen. Het blijkt uit zijn opstel niet, of dr. KRAUSE, voordat hij tot bedoelde kunstbewerking overging, over het geoorloofde ervan met zich zelf is te rade gegaan. Trouwens in een kunstzinnige beschouwing is ook geen plaats voor overwegingen omtrent hetgeen den geneeskundige past of niet past. De heer KRAUSE vond blijkbaar, dat het wel paste, want hij deed het en maakt er zonder meer in het openbaar gewag van. Ik weet niet, in hoeverre het wegsnijden van gezonde organen zonder geneeskundige

aanwijzing, ook al geschiedt het volgens heilkunstige regelen, iemand in Nederlandsch-Indië aan strafvervolgving blootstelt. Juist als dit iederen arts in Indië vrijstaat, dient een woord van protest tegen zoodanig optreden niet achterwege te blijven. Zou de heer KRAUSE ook bereid gevonden worden, iemand op zijn wensch te verminken, nu niet om te voldoen aan zijn of haar schoonheidszin, maar omdat hij niet kan slapen in het vooruitzicht van de vervulling van zijn militairen dienstplicht? Het eene motief is het andere waard. Ik verheug mij te kunnen verzekeren, dat een losheid in het stellen van aanwijzingen buiten de geneeskunde om, als waarvan dr. KRAUSE blijk gaf, niet algemeen is onder de Indische geneeskundigen, met wier opvattingen een langdurig verblijf in de koloniën mij redelijk vertrouwd maakte. Mocht zoodanige losheid veld winnen, dan zou daarmee tevens de tijd rijp zijn om in het openbaar belang de snijvrijheid der heilkunstenaars in Nederlandsch-Indië wettelijk te gaan breidelen.

Delft, December 1917.

Dr. C. D. OUWEHAND.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. -- **Gebrek aan artsen voor het leger.** *The New-York med. Journ.* bericht, dat de centrale geneeskundige oorlogscommissie voor Groot-Britannië, welke de regeering ter zijde staat om artsen te leveren, welke in het land kunnen worden gemist, heeft te kennen gegeven, dat er geen geneeskundigen meer beschikbaar zijn voor het leger; ook al zou de militaire leeftijd verhoogd worden tot 45 jaren, zou dit niet aan de behoeften van het leger kunnen voldoen. Het blad spoort daarom het Amerikaansche Roode Kruis tot snellere hulp aan.

— **Een censor gevraagd!** In *The med. Record* wordt gevraagd, of niet ook het „geneeskundig” nieuws in de couranten onder censuur moest staan, evenals de staten zich thans het oordeel voorbehouden, of andere mededeelingen voor het algemeen belang schadelijk kunnen zijn. Wat bijv. te denken van het nieuwtje, in een Londensch blad, dat men nu „gebottelde blossen” kon koopen, en dat deze kunnen worden „afgetapt” in capsules met *amylnitriet*? Men stelle zich de gevolgen voor, als een bleeke juffer zich van zulke capsules ging bedienen voor 't geval een bloes haar gewenscht of gepast zou voorkomen.

CHICAGO. — **Een kindervriend.** Te Chicago bevindt zich iemand — of hij dokter is, wordt uit het bericht in *The med. Record* niet duidelijk —, die zich toelegt op het pijnloos bevorderen van levenden tot dooden, een „euthanasiast”. Zijn mededeelingen in de couranten wijzen op gestadigen vooruitgang in zijn vak. Voor een paar jaar deelde hij de wereld mede, dat hij nooit een operatie aan een monstrem zou verrichten, om het maar een paar dagen langer te laten leven. Dit was niet zoo iets bijzonders, en ieder arts kon instemmen met zijn ongeneigdheid om een nuttelooze operatie te verrichten. De belangstelling in het bericht was dan ook slechts matig. Maar nu heeft hij de hydrocephalen in den kring van zijn zorg getrokken, en, al weder in de courant, vertelt hij, dat hij dezen een geneesmiddel geeft, waardoor zij gaandeweg hun levenskracht kwijt worden en ten slotte den Styx overschrijden. Wel, zegt *The med. Record*, als het menscheelieft is, waarom dan zulk een stumper niet ineens een voldoende hoeveelheid morphine gegeven? Maar er zal wel „bien ordonné” menscheelieft bij zijn.

NEW-YORK. — **Gebrek aan witte muizen.** Het laboratorium van den gezondheidsdienst te New-York maakt bekend, dat het ten gevolge van den oorlog en wegens de hooge voedingskosten witte muizen te kort komt, en het onderzoek naar pneumococci ten behoeve van de practizeerende geneeskundigen zal moeten staken, tenzij de voorraad wordt aangevuld. Daarom wordt geadverteerd om aanbiedingen ten verkoop (*Med. Record*).

— **Sterftestatistiek der levensverzekering.** De „Metropolitan” is voornemens, een statistiek der doodsoorzaken in het licht te geven, loopende over een verzekerings-